

שיריון סובייטי הוצה את נהר הויוור בגרמניה
בליץ קריג סובייטי

לונג פארוק • שרד ונשאר על כנו. רוב המדינות שבהן ניסה להתערב, ושנתת משטרתיו ניסה לחתור, ניערו אותו מעליהן. תמיד חיפש צרות, אך מעולם לא אחז בנשק. תמיד איים והפחיד, אך מעולם לא פעל. מעולם לא היה במלחמה, אך אף פעם אחת לא היה מחויף לה. "כל זה היה קשור במה שקרה במצריים. מזה זמן רב שאף הנשיא, חסן אל-סאמדי לכך שתהיה לו שליטה בחצי רות ממגניו — ערביה הסעודית ומדינות הנפט העשירות במפרץ. לא היה זה הוא, אלא יורשיו, שהצליחו להשיג זאת. כאשר

חייל אמריקאי נחם שיחרור ברמן

פיק, מצידו, זכה בתמיכתם הנלהבת של היסודות הצעירים יותר בכוחות המזוינים ובשירותי המודיעין. האחרונים, שהשתחררו מהרסן שכפתה עליהם הממשלה הי קודמת, הגישו תוכניות יומרניות ליצירת רפובליקה ערבית מאוחדת-רבתי, אשר תכ לול, הפעם, לא רק את הלובים או את

שרי החוץ לשעבר קיסנינג'ר הגיש דו"ח

נשיא ארסאדאת — "ארסאמדי" הודח

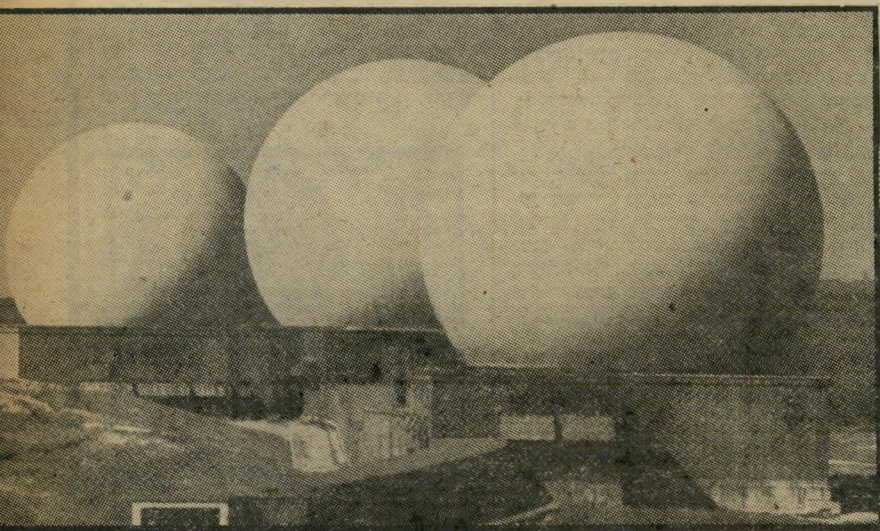
הסורים, אלא את מקורות העושר הערבי בכל חצי האי ערב. היתה רק בעייה אחת: אפשר היה להגיר שים יומרות אלה רק בעזרת סיוע סובייטי טי מאסיבי, הן כדי שיוספקו אמצעי-הלחרי מה לצורך הכיבושים, הן כדי להדוף כל

המאזניים מתחילה לנטות לטובת המערב. במיזרח-התיכון חוסס הצי השישי את תעלת-סוויס, כדי להבטיח את הספקת הנפט למערב. בעוד שבאיזור המפרץ הי פרטי משתוללת מלחמה, רוגעות יותר הרוחות לחופי הים התיכון:

"הישראלים נמצאו כל העת במצב-חירום כללי, המילואים גויסו, המדינה היתה בי אווירת ערב-מלחמה מאז כינון הרפובליקה הערבית המאוחדת בנובמבר 1984. אך ככל שייראה הדבר מפתיע לרבים, לא היו הישראלים מעורבים בשום פעולות-לחימה. בדצמבר 1984 הציעו הסובייטים לישראל ערובות מפני כל התקפה מצד שכניה בגבולותיה שנקבעו אז, תמורת התחייבות ישראלית לשמור על נייטרליות מוחלטת בכל התפתחות שתהיה לה השפעה על ביטחונה של ברית-המועצות. בעצת ארצות-הברית קיבלו הישראלים את ה ערובות. מאותה עת ואילך, במרוצת הי משברים העולמיים בקיץ שלאחר מכן ור בפעולות-האיבה, נשארה ישראל נייטרלית. מצריים, אף שעמדו לרשותה כוחות מזוינים גדולים למדי, מילאה תפקיד זעיר וחסר-משמעות במלחמה במיזרח התיכון. סוריה, למעשה, לא עשתה דבר." לקראת סיום המלחמה מטילים הסובייטיים פצצה גרעינית על העיר הבריטית

ניסיון אמריקאי להתערב בוכות הסטאטוס-קו, כדי להגן על אספקת-הנפט מהמיזרח התיכון למערב. זה הייב שינוי משמעותי במדיניות-החוץ המצרית, אך זו לא נודעה מעולם כעיקבית במיוחד בעניינים מסוג זה. אימוץ הסיוע הסובייטי בשנות ה-50 וסילוקו בשנות ה-70 היו מפתיעים ופית-אומיים לא פחות מהשינוי הפעם. מצריים נאנחה לרוחה עם סיום מצב-הלוחמה עם ישראל ב-1980. אך הרגיעה במאמץ הי מלחמתי, כתוצאה מכך, לא שיחררה די משאבים תעשייתיים לצורך התמודדות עם הגידול המתמיד באוכלוסיה. יותר מכך: הצימצום בכוחות המזוינים הביא לכך שקצינים רבים איבדו את משרותיהם ויצרו קבוצה ממורמרת.

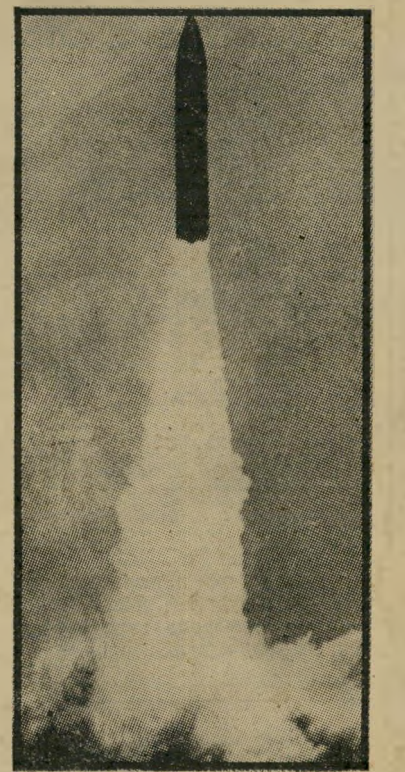
השלום לא הביא לחם להמונים, אף לא משרות מתאימות לאינטליגנציה. חידוש פעולות-האיבה נגד ישראל לא נראה כי מבטיח תוצאות טובות מאלה שהושגו בי הזדמנויות קודמות, במיוחד כאשר העולם הערבי מפולג יותר מאיפפעם בעבר. הצורך המחייב מכך היה יצירת מרכז-עוצמה ערבי, שאליו יימשכו בהדרגה הכוחות המגווישים בזירה — ואם יש צורך, גם באמצעות כוח, אז יהיה זה אפשרי לעולם הערבי להחליט על עתידו. מטרה מפוארת זו הוחזקה כמצדיקה את הסיכונים

תחנת התראה בריטית נגד התקפת-פתע גרעינית בירמינגהם הופצצה

בירמינגהאם. האמריקאים, בפעולת-גמול, מפציצים את מינסק בנשק גרעיני. כיוון שאת הספר כתב גנרל של נאט"ו, ברור גם סיומו: סגן מפקד הקצ"ב מחסל את הפוליטברו, ותוך שיתוף-פעולה מצד קבוצה של קצינים קושרים בצבא הסובייטי הוא חותם על הסכם-שלום עם המערב. הי אימפריה הסובייטית מתמוטטת, ובעולם נוצרים שלושה מוקדי-כוח: ארצות-הברית וברנות-בריתיה ביבשת אמריקה, הקהיליה האירופית, והמעצמה הסיני-רפואנית. אין פירוש הדבר שמוקדי-ההתייחות בעור לם מתחילים: אחד מאלה הוא המיזרח התיכון, שהנפט המצוי בו הוא עדיין מקור-אנרגיה חשוב.

שבהשגחה עליידי סיוע סובייטי. מצב חירום בישראל ה סובייטים אכן מסייעים למצריים לכוון את הרפובליקה-הערבית-המאוחדת, ומשיגים את אי-התערבותה של ישראל על עליידי הבטחת ערובות לשלמות גבו-לותיה. המלחמה עצמה סורצת באירופה, באור גוסט 1985, כאשר כוח-מחץ סובייטי פולש לאדמת גרמניה-המערבית, אך נתקל בי התנגדות יעילה למדי של נאט"ו. כפי

תגובה גרעינית טיל על מינסק

סולק אל-סאמדי, הן כתוצאה ממהומות מזון, והן ביגלל האכזבה העממית מהסדר-השלום עם ישראל, ירשה אותו קואליציה מזורה במידת-מה, בין סגן-הנשיא אחמד מוחמד ובין שרי-המלחמה ומפקד הכוחות המזוינים, גנרל עזיז תאופיק. היה זה כימעט העתק של יחסי נגיב-נאצר. מוחמד היווה את איש-החזית הי מכובד-יחסית של התבורה, ואף שמר על יחסים תקינים עם המישפחות השמרניות ששלטו בערביה-הסעודית ובכווית. תאיר